

רע"פ 1896/18 - נעמה הדני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1896/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשת: נעמה הדני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה בתיק עפ"ת 32837-08-17 שניתנה ביום 24.1.2018 על ידי כב' השופט אמיר טובי

בשם המבקשת: בעצמה
בשם המשיבה: עו"ד אריה פטר

החלטה

בקשה לרשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' טובי) בעפ"ת 32837-08-17 מיום 24.1.2018, בגדרה נדחתה בקשה לביטול פסק דין בערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופט א' קאופמן) בהמ"ש 218-07-17 מיום 2.8.2017.

1. דו"ח תעבורה נרשם ביום 12.6.2015 על שמה של המבקשת לרכב הרשום בבעלות משותפת שלה ושל

עמוד 1

אחיה. המבקשת קיבלה את הדו"ח ושילמה את הקנס שבצידו, אך טענה כי מי שנהג ברכב היה אחיה. משכך, פנתה למשטרת ישראל להסבת הדו"ח, ולאחר שפניותיה לא התקבלו, בחלוף למעלה משנה וחצי, עתרה לבית משפט השלום בבקשה להארכת מועד להישפט. בית משפט השלום דחה את הבקשה, בקבעו כי על פי ההלכה הארכת מועד לאחר תשלום קנס אפשרית רק מקום שאדם לא ידע ולא יכול היה לדעת על ההליך נגדו, ואילו בענייננו המבקשת מאשרת כי קיבלה את הדו"ח לידיה. בית משפט השלום ציין כי על המבקשת היה לדאוג להסבת הדו"ח בטרם התשלום.

2. המבקשת הגישה ערעור על ההחלטה לבית המשפט המחוזי, בגדרו טענה כי במועד ביצוע העבירה כלל לא שהתה בישראל, ומשכך סברה שיש לבטל את הרשעתה. אולם, משלא התייצבה לדיון בערעור, הערעור נמחק. בקשתה של המבקשת לביטול פסק הדין נדחתה, לאחר שנקבע כי לא הייתה כל הצדקה לאי התייצבותה של המבקשת וכן כי הותרת פסק הדין על כנו לא תגרום לעיוות דינה של המבקשת.

3. בבקשה שלפניי טוענת המבקשת כי בית המשפט המחוזי לא התייחס לטענתה כי לא שהתה בישראל במועד הדו"ח, מה שמצדיק, לטענתה, את זיכוייה.

4. המשיבה טוענת כי יש לדחות את הבקשה, שכן לא נגרם למבקשת עיוות דין וממילא לא נפל כל פגם בהחלטתו של בית המשפט המחוזי. לטענתה, המבקשת לא עמדה בנטל להוכיח כי לא נהגה ברכב, ומכל מקום, בהתאם לפסיקה הנוהגת, התנהלותה הרשלנית של המבקשת - שרק חודשים ארוכים לאחר שנודע לה על הדו"ח ביקשה להסב אותו - אינה מצדיקה את ביטול פסק הדין.

5. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעלה שאלה משפטיות או ציבוריות בעלת חשיבות כללית (ר"ע 103/83 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 3667/14 קראדי נ' מדינת ישראל (1.6.2014)); רע"פ 6487/12 דבר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)).

6. הבקשה רחוקה מרחק רב מאמות מידה אלו. ראשית, היא נוגעת לעניינה הפרטני של המבקשת בלבד, ואינה מעלה כל עניין בעל חשיבות כללית. שנית, אף בהתעלם מהכשל באופן פעולתה של המבקשת בבית המשפט המחוזי שהצדיק, כשלעצמו, את דחיית הערעור, השיהוי הרב שנפל בהגשת הבקשה להישפט, שלא נומק באופן משביע רצון, מצדיק את דחיית הבקשה.

7. סעיף 229(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: החוק), קובע כי יש להודיע על רצון להישפט בתוך 90 יום מיום המצאת הדו"ח. סעיף 230 לחוק קובע כי בית המשפט רשאי לקיים את המשפט גם אם הבקשה הוגשה באיחור בהתקיים התנאים הקבועים בסעיף 229(ה) לחוק בשינויים המחויבים, כלומר "אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמןעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה" או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפורטו.

בענייננו, לא נפל כל פגם בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, וודאי לא פגם העולה לכדי עיוות דין. לפי המסמך שצורף, המבקשת שהתה מחוץ לישראל במועד קבלת הדו"ח ושבה לישראל כחודשיים לאחר מכן, ביום 10.8.2015. אין בכך כדי לנמק את השיהוי שנפל בהגשת הבקשה להישפט, שכן כאמור, ככל שיש מניעה להגיש את הבקשה במועד, יש להגישה "מיד לאחר שהוסרה המניעה". המבקשת אישרה כי נודע לה על הדו"ח לכל המאוחר ביום 29.11.2015, ובקשתה להישפט הוגשה לבית משפט השלום בחלוף למעלה משנה וחצי, ביום 2.7.2017. על כן, אין עילה להתערבות בהחלטתו של בית המשפט המחוזי. לעניין זה לא למותר לשוב ולהזכיר את דבריו של כב' השופט א' רובינשטיין בעניין דומה:

"בקשת המבקש לזנוח את הפרוצדורה ולהתמקד במהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש, שכן אם תתקבל טענתו, משמעות הדבר שלא יהיה לכך סוף, ובקשות הסבה יוכלו להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו היתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שכל מהותן לייעל ולקצר הליכים (ראו והשוו רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793, 800; ע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל (לא פורסם), פסקה 7).". (רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל, בפסקה ה (27.12.2011)); וראו גם רע"פ 2096/07 כוכבי נ' מדינת ישראל (1.5.2007); רע"פ 7018/14 טיטלבאום נ' מדינת ישראל (30.10.2014)

8. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה באייר התשע"ח (10.5.2018).

שׁוֹפֵט